

Den Simons OLIMP

II DEO

S engleskog preveo
Goran Skrobonja

**Čarobna
knjiga**

TREĆI DEO

Harman je padao kroz mrak sa duhom Arijelom naizgled nemoguće dugo.

Kada su se prizemljili, nisu tresnuli sa smrtonosnim ishodom o podnožje Golden gejta kod Maču Pikčua, već su meko lupnuli o tlo džungle pokriveno vekovnim slojevima lišća i drugog humusa.

Na trenutak omamljen, Harman nije mogao da poveruje da nije mrtav, ali onda se usteturio na noge, odgurnuo malu priliku Arijela od sebe – iako duh Arijel već beše odskakutao van domašaja – a onda se uspravio, trećući u tami.

Tama. Kod Golden gejta je bio dan. Nalazio se... drugde. Harman je znao da se to drugde – gde god bilo – pored toga što je na tamnoj strani planete, nalazi duboko u džungli. Noć je bila zasićena mirisom truleži, gust vlažan vazduh lepio mu se za kožu kao natopljeno ćebe i Harmanova košulja smesta je bila potpuno mokra, tako da je mlitavo visila na njemu, a posvuda okolo u naizgled neprozirnoj noći čulo se zujanje insekata i šuštanje paprati, palmi, niskog rastinja, sitnih i krupnih stvorenja. Sačekavši da mu se oči prilagode, podignutih pesnica, u nadi da će se Arijel vratiti nadohvat udarca, Harman je zabacio glavu i ugledao tračak zvezdane svetlosti između malenih procepa u rastinju visoko iznad njega.

Minut kasnije, ugledao je bledu, gotovo avetnu, bespolnu figuru Arijela koja je blago svetlucala oko tri metra od njega na tlu džungle.

„Vraćaj me nazad“, zareža Harman.

„Kuda to da te vratim?“

„Na most. Ili u Ardis. Ali uradi to *odmah*.“

„Ne mogu.“ Bespolni glas ga je izluđivao, vređao.

„Moraš“, zareža Harman. „Moraš, i to *smesta*. Kako god da si me dovela ovamo, poništi to i vrati me. *Odmah*.“

„Ili će doći do kakvih posledica?“, upita svetlucava figura u mraku džungle. Arijelin glas je zvučao malčice razveseljeno.

„Ili ću te ubiti“, reče Harman ravnodušno. Shvatio je da zaista tako misli. Zadaviće tog zelenobelog prcoljka, istisnuti život iz njega i pljunuti na leš. *A onda ćeš ostati izgubljen u nepoznatoj džungli*, upozori Harmana poslednji razboriti deo njegovog uma. Nije obratio pažnju.

„Kuku meni“, reče Arijel, tobože prestravljeno, „nasmrt ćeš me ištipati.“

Harman skoči ispruženih ruku. Mala prilika – jedva nešto viša od metar i dvadeset – uhvati ga usred skoka i zavitla deset metara u džunglu kroz pocepano lišće i iskidane lijane.

Harman je ponovo došao do daha posle minut-dva, a još jedan minut bio mu je potreban da se pridigne na kolena. Odmah je shvatio da bi mu kičma bila slomljena da mu je duh Arijel to uradio drugde – recimo, na Golden gejtju kod Maču Pikčua, gde su se nalazili nedavno. Sada je ponovo ustao u dubokom humusu i napregnuo se da vidi nešto kroz sve gušći mrak, da bi se onda progurao i probio sebi put natrag kroz lijane i gusto rastinje do male čistine gde je čekala Arijel.

Prikaza više nije bila sama.

„O, gle“, reče Arijel zadovoljno, pričljivo, „ima nas još.“

Harman zastade. Sada je bolje video u svetlu zvezda koje je dopiralo odozgo na malu čistinu u džungli, a ono što je ugledao nagnalo ga je da iskolači oči.

Na čistini, ispod drveća i usred paprati i lijana iza proplanka, bilo je najmanje pedeset ili šezdeset drugih obličja. Nisu to bili ljudi, ali isto tako ni vojniki, *kalibani* ili ma koji drugi dvonošci koje je Harman video za svojih devedeset devet godina i devet meseci života. Ta čovekolika stvorenja bila su grube skice ljudi – niska, ne mnogo viša od malog duha zvanog Arijel, i poput Arijela sa providnom kožom i organima koji su plutali u zelenkastoj tečnosti. Ali tamo gde

je Arijel imao usne, obraze, nos i oči mladog muškarca ili žene, sa fizičkim osobinama i mišićima koji podsećaju na ljudsko telo, ta niska zelena obličja nisu imala ni usta, ni ljudske oči – zurila su u Harmana u svetlosti zvezda crnim tačkama na licima, koje su mogle biti i grumenovi uglja – a od tela koja su naizgled bila sasvim bez kostiju pa do troprstih šaka, ta obličja kao da nisu imala nikakav identitet.

„Mislim da nisi upoznao moje pomagače“, reče Arijel tiho i mahnu feminizirano prema gomili obličja u senkama. „Oruđa ovog donjeg sveta, bili su izbljuvani napolje pre nego što je tvoj soj uopšte nastao. Nose razna imena – Njegovo prosperstvo zove ih ovako i onako, kako mu se sviđa – ali veoma su slični meni, potomci hlorofila i čestica ostavljeni tamo u šumi da je premere u doba pre postljudi. To su *zekovi* – pomagači, radnici i zarobljenici svi do jednog, a ko od nas nije isto to?“

Harman je zurio u zelenkasta obličja. Zurila su netremice u njega.

„Uхватite ga“, zavriska Arijel.

Četiri zeka *istupiše* – kretali su se graciozno, što Harman nije očekivao od tako grubo sazdanih stvorenja – i pre nego što je stigao da beži ili da se bori, dva su ga zgrabila gvozdenim troprstim stiskom. Treći zek se nagnu bliže, ne dišući, tako da mu bezoblična prsa dodirnuše tuniku povrh Harmanovih grudi, a četvrti ščepa Harmanovu šaku – baš kao što je Arijel ščepao Haninu nešto ranije – i gurnu je kroz propustljivu opnu zelene kože u grudi trećeg zeka. Harman oseti u šaci meki organ nalik na srce, koji mu je došao gotovo kao neki kućni ljubimac, a onda mu glavom odjeknuše neizgovorene reči:

NE NERVIRAJ
ARIJELA,
UBIĆE
TE
IZ ČEFA.
HODI
S NAMA

I NE TRUDI SE
DA
SE OPIREŠ.
KORISTIĆE TEBI
I TVOJOJ
GOSPI ADI
DA SADA
PODEŠ
S NAMA.

„Otkud vi znate za Adu?“, viknu Harman.

HODI.

To je bila poslednja reč prosleđena Harmanu kroz pulsirajuću šaku u bolnu lobanju pre nego što mu se šaka našla izvučena napolje, i dalje sa *zekovim* mekim srcem koje se sparušilo i prestalo da kuca, a onda se sam *zek* preturio unazad i nemo pao na tlo džungle, da bi se tamo smežurao, osušio se i umro. Arijel i ostali *zekovi* nisu obraćali pažnju na leš komunikatora i Arijel se okrenuo i pošao prvi stazom jedva vidljivom na tamnoj zemlji džungle.

Zekovi su Harmana još držali za mišice, ali sada ovlaš, i Harman nije pokušavao da im se odupre, već je samo održavao korak dok je kolona obličja prolazila mračnom šumom.

Harmanu su misli jurile brže od nogu dok se saplitao i trudio da održi korak kroz mračnu džunglu. Povremeno, kad bi rastinje iznad njih bilo previše gusto, nije mogao ništa da vidi – čak ni svoje noge ili stopala u gotovo apsolutnoj tami – pa je puštao da ga *zekovi* vode kao da je slep i koncentrisao se na razmišljanje. Znao je da će u nastupajućim satima morati da bude mnogo pametniji nego u podosta proteklih meseci ukoliko želi da ikada ponovo vidi Adu i Ardis Hol.

Prvo pitanje – gde se nalazi? Na Golden gejtu kod Maču Pikčua bilo je olujno jutro, ali u ovoj džungli izgleda da je bilo veoma kasno. Pokušao je da se seti geografije koju je sam učio, ali mape i sfere sada su mu bile nejasne u glavi – reči kao što su Azija ili Evropa nisu značile gotovo ništa. Ali mrak je ovde ukazivao na to da ga duh Arijel nije prosto šibnuo u neku džunglu na istom južnom kontinentu gde se nalazio Most. Nije mogao *peške* da se vrati do Maču Pikčua, Hane, Petira i sonija.

Što ga je dovelo do sledećeg pitanja – kako ga je Arijel doveo ovamo? U zelenim kuglama Golden gejta nije video nikakav faks-paviljon. Da ga je bilo – i da je Savi ikada nagovestila da sa mostom postoji faks-veza – on svakako ne bi tamo leteo sonijem kako bi uzeo oružje i municiju i pokušao da odvede Odiseja u ležaj za lečenje. Ne... Arijel je upotrebio neko drugo sredstvo da ga prebaci kroz prostor na ovo mračno mesto puno insekata, sparno i smradno od truleži.

Pošto su ga vukli kroz mrak nepunih deset koraka iza vesnika biosfere – ili je bar tako Prospero jednom nazvao Arijela – Harman je shvatio da jednostavno može da postavi ta pitanja. Najgore što bi bleđa prikaza – čije je telo vidno svetlelo pod sjajem zvezda dok su tu i tamo prolazili preko malih proplanaka u džungli – mogla da uradi, bilo je da mu ne odgovori.

Arijel odgovori na oba pitanja, i to najpre na drugo.

„Praviću ti društvo samo još nekoliko sati“, reklo je nisko obličje. „Onda te moram odvesti svom gospodaru, nedugo pošto začujemo zov kočopernog pevcu – samo kad bi kočopernih pevacu bilo na ovom ubogom mestu.“

„Tvom gospodaru Prosperu?“, upita Harman.

Arijel ne odgovori.

„Dobro, kako se onda zove ovo ubogo mesto?“

Prikaza se nasmeja zvukom nalik na cilik zvončića, koji nije bio baš sasvim prijatan. „Trebalo bi ovu šumu da zovu Arijelovim porodilištem, jer pre deset puta po dvesta godina tu sam nastao – izrastao u svest iz milijardu malih senzorskih uređaja koje su

staromodni ljudi – upravo tvoj soj, goste – nazivali ‘česticama’. Drveće je razgovaralo sa svojim ljudskim gospodarima, kao i međusobno, brbljalo u mahovinom obrasloj staroj mreži koja se pretvorila u noosferu u nastanku, trućalo o temperaturi, ptičjim gnezdima, izleglim ptićima, osmotskom pritisku izraženom u kilogramima po centimetru kvadratnom, te pokušavalo da kvantifikuje fotosintezu isto onako kao što balavi prodavac prebrojava svoje đinđuve i grivne i smatra ih blagom. *Zekovi* – moji voljeni instrumenti akcije, isti oni koje mi je u prevelikom broju oteo taj čudovišni mag gospodar da bi ih satirao poslom na crvenom svetu – izdigli su se isto tako, da, ali ne ovde, poštovani goste, ne ovde, ne.“

Harman nije razumeo gotovo ništa od toga, ali Arijel je pričao – brbljao – i on je znao da će pre ili kasnije saznati nešto važno ako uspe u naumu da stvorenje ostane zaokupljeno razgovorom.

„Prospero, tvoj gospodar, nazvao te je vesnikom biosfere kada sam razgovarao s njim, tvojim gospodarem, pre devet meseci na njegovom orbitalnom ostrvu“, reče Harman.

„Da“, reče Arijel i ponovo se nasmeja, „a ja Prospera, koga ti nazivaš mojim gospodarem, zovem Govnarom.“ Arijel se osvrnu prema njemu i malo, zelenkastobelo lice zasvetluca kao neka fosforescentna tropska biljka kada su uronili u deo staze koji je bio u potpunom mraku pod nasrtljivim lišćem. „Harmane, Adin mužu, Nomanov prijatelju, ti si, u mojim očima, čovek grešnik, čovek čija sudbina ima značaja, makar u ovom donjem svetu, manje zbog onog u njemu nego zbog njegovog bezbojnog obličja. Ti, od svih ljudi najnepodobniji da živiš – a kamoli da poživiš svojih punih Pet dvadesetica nalik na dugo pripremane obroke brata Kalibana – jer su te vreme i vremenske promene navele da poludiš. A čak i tako odvažni ljudi, znaš, umeju da se obese ili udave.“

Harman nije razumeo ništa od toga i iako je postavio još mnoga pitanja, prikaza Arijel više nije odgovarala niti progovarala sve do osvita, koji je nastupio posle tri sata i mnogo pređenih kilometara.

Jedan sat pošto je Harman bio siguran da više nema nimalo energije, dozvolili su mu da stane i nasloni se na ogromnu stenu kako bi došao do daha. U svetlu zore shvatio je da to uopšte nije stena.

Stena je zapravo bila zid, zid pak deo velike zgrade sa uvučenim nivoima na visini, a sama zgrada bila je nešto za šta je, zahvaljujući siglovanju, pretpostavio da se zove hram. Tada Harman shvati šta dodiruje rukama i šta vidi očima.

Svaki centimetar velikog hrama bio je izrezbaren. Neke rezbarije bile su velike – široke koliko i dužina Harmanove ruke – ali većina je bila dovoljno mala da može da ih prekrije dlanom.

U rezbarijama – bivale su sve jasnije kako je tropsko sunce sve jače izlivalo svetlost kroz džunglu iznad njega – muškarci i žene su vodili ljubav – upražnjavali seks – kao i muškarci sa više žena, muškarci sa muškarcima, žene i muškarci, kao i nešto što je ličilo na konje, muškarci i slonovi, žene i bikovi, žene i žene i majmuni i muškarci i muškarci i muškarci...

Harman je mogao samo da zuri. Nikada nije video ništa slično za svojih devedeset devet godina. Na jednom nivou reljefa, baš u visini očiju, video je muškarca čija je glava bila među ženinim nogama, dok je neki drugi muškarac, opkoračivši prvog, nudio svoj nabrekli penis širom otvorenim ženinim ustima; iza nje je pak druga žena sa nekom vrstom veštačkog penisa na sebi prodirala u prvu ženu otpozadi, a prva žena je, dok je opsluživala dvojicu muškaraca i ženu iza sebe, pružala ruku prema životinji, koju je Harman, zahvaljujući turin-drami, prepoznao kao konja, i zadovoljava uzbuđenog pastuva. Drugom slobodnom rukom trljala je genitalije ljudske muške figure koja je stajala kraj konja.

Harman se odmaknu od zida hrama, zagledan u kameno zdanje obraslo lijanama. Bilo je na hiljade – možda na desetine hiljada – varijacija na tu temu, a sve su Harmanu pokazivale aspekte seksa koje nikada nije zamišljao, niti *mogao* da zamisli. Samo neke od slika sa slonovima... Ljudske figure bile su stilizovane, lica i dojke ovalni,

oči u obliku badema, usta žena i muškaraca izvijena u zadovoljne i dekadentne osmehe.

„Kakvo je ovo mesto?“, upita on.

Arijel zapeva falsetom:

*„Gore, jedva vidljivu u visokom mraku
Čudnu stvar mrtvaca davnih videt možeš svaku,
Šta li su značile onima što samo prah su sada,
Te figure mahnite pune ljubavi i naslada?“*

Harman pokuša ponovo. „Kakvo je ovo mesto?“

Arijel konačno odgovori jednostavno. „Kadžuraho.“ Ta reč Harmanu nije značila ništa.

Prikaza biosfere mahnju, dva mala, zelena, gotovo providna zeka dodirnuše Harmana po mišicama, i povorka se udalji od hrama, prateći jedva primetnu stazu kroz džunglu. Harman se osvrnuo i poslednji put pogledao kamenu građevinu – *građevine*, shvatio je sada, tamo je bilo više hramova i svi su bili izrezbareni erotskim frizovima – pa je ponovo primetio da su zgrade gotovo potpuno obrasle u džunglu. Figure u snošaju bile su obavijene lijanama, delimično skrivene travom i čvrsto stegnute korenjem i zelenim pipcima.

Onda mesto po imenu Kadžuraho nestade u zelenom rastinju i Harman se usredsredi na tegobno koračanje za Arijelom.

Dok je sunce obasjavalo divlji gustiš džungle oko njih – deset hiljada nijansi zelene boje, koje Harman većinom nije mogao ni da zamisli – on je samo mislio na to kako da se vrati u Ardis kod Ade, ili makar natrag na most pre nego što Petir odleti sonijem. Nije želeo da čeka tri dana da se Petir vrati po Hanu i isceljenog – ako onaj ležaj može da povрати nekome život i zdravlje – Nomana/Odiseja.

„Arijele?“, reče on najednom malom obličju koje kao da je lebdelo na čelu kolone *zekova* ispred njega.

„Da, gospodine?“ Androgino svojstvo inače prijatnog glasa bilo je Harmanu veoma neprijatno.

„Kako si me prebacila sa Golden gejta u ovu džunglu?“

„Zar nisam to uradila krajnje nežno, o čoveče?“

„Jesi“, reče Harman, uplašivši se da će se bleđa prilika upustiti u novo brbljanje besmislica. „Ali *kako*?“

„A kako inače putujete s mesta na mesto kad ne ležite potrbuške u soni-tanjiru?“

„Faksujemo se“, reče Harman. „Ali na Golden gejtu nije bilo faks-paviljona... ni faks-stanice.“

Arijel se uzdiže u vazduh, okrznu grane i zasu *zekove* i Harmana pljuskom kapi. „Zar je tvoj prijatelj Diman otišao u faks-paviljon kada ga je pre deset meseci pojeo alosaur?“

Harman se ukopa u mestu. *Zekovi* koji su ga još držali za mišice stadoše sa njim i ne povukoše ga dalje.

Naravno, pomisli Harman. To mu je bilo pred nosom celog života. Gledao je to celog života – ali bio je slep. Kad se neko faksovaio na prstenove po navršavanju jedne od Dvadesetice svog života, odlazio je u najbliži faks-paviljon. Ali kada bi neko bio povređen ili ubijen, prožderan proput Dimana, rastrgnut u nekoj nesreći – gore bi ga faksovali *prstenovi*.

Harman je bio tamo, na Prosperovom ostrvu, u rezervoarima Firmarijuma, kud su stizala gola tela da bi ih sređivali bučkavi hranljivi rastvor i plavi crvi, a onda su se tela faksovala natrag. Harman i Diman su lično obavljali faksovanje, po Prosperovim uputstvima, otkad su uništili servitore i podesili virtuelne brojčanike i poluge tako da faksuju kući što je moguće više tela u postupku popravke.

Ljudska bića mogu da se faksuju bez odlaska u faks-paviljon, bez polaska iz jedne od trista i kusur poznatih faks-stanica. Harman je to gledao celog života – gotovo sto godina – ali nikada nije *video* ono što je mogao da vidi. Uverenje da vas postljudi pozivaju kući kad se povredite ili stradate pre svoje Pete dvadesetice bila je previše ukorenjena. Faks-stanice su bile nauka; odlazak u Firmarijum na hitnu popravku bio je nešto nalik na religiju.

Ali Firmarijum na Prosperovom ostrvu bio je opremljen mašinama koje su mogle da faksuju bilo koga bilo kud ne oslanjajući se na stanice i paviljone.

A Harman i Diman su uništili Firmarijum i Prosperovo ostrvo.

Zekovi povukoše Harmana za ruke kako bi ga ponovo pokrenuli, ali učiniše to blago. Harman se još nije pomerao. Osećao je vrtoglavicu od snage sopstvenih misli; da ga *zekovi* nisu držali, možda bi se srušio na tlo džungle.

Prosperovo ostrvo je uništeno – on i svi ostali staromodni ljudi posmatrali su mesecima kako njegovi komadi sagorevaju na noćnom nebu – ali Arijel i dalje može da se faksuje – u nekoj vrsti slobodnog faksovanja, nezavisno od stanica, portala i paviljona. Nešto gore na prstenovima – ili na samoj Zemlji – pronašlo je prikazu, šifrovalo je i faksovalo, a danas i Harmana s njom, sa Mosta pa ovamo, kod Kadžuraha, gde god to bilo. Ako ništa drugo, ono na drugu stranu Zemlje.

Harman će možda i moći da se otfaksuje kući Adi, samo ako natera Arijel da mu otkrije tu tajnu slobodnog faksovanja.

Zekovi povukoše ponovo, blago ali uporno. Arijelova prikaza bila je daleko napred i lebdela je prema jarko osvetljenom delu džungle. Harman nije želeo da dovede *zekove* u nepriliku. A nije želeo ni da izgubi Arijel iz vidokruga – prikaza je bila njegova karta za faksovanje kući.

Harman požuri, saplićući se, da pristigne vesnika Zemljine biosfere.

Kada su izbili na čistinu, sunce je bilo toliko jako da je Harman začkiljio i prekrpio oči, tako da nekoliko trenutaka nije video građevinu koja se nadnosila nad njim. Kada ju je ugledao, smesta je stao.

Ta stvar – građevina – nije to bila u potpunosti zgrada – bila je džinovska i dizala se, po Harmanovoj proceni – a njegove procene veličine oduvek su bile neverovatno dobre – najmanje trista metara uvis. Možda i malo više. Nije imala oplatu. Čitava struktura bila je otvoreni isprepletani kostur tamnih metalnih greda koje su se dizale

prema unutrašnjosti sa ogromne kvadratne osnove, povezane metalnim lukovima u ravni krošnji, da bi se zatim uvijale prema unutrašnjosti i na kraju stvorile pravi toranj sa tamnim čvornovitim vrhom visoko, visoko gore. Pade mu na pamet izraz koji mu je jednom opisala Hana, upućena u rad sa metalom – *kovano gvožđe*. Harman je bio siguran da su podupirači, lukovi, grede i otvoreni preplet šipki u koji je zurio tu, pod vrelim suncem džungle, sačinjeni od neke vrste gvožđa.

„Šta je to?“, prodahta on. *Zekovi* su ga pustili i odstupili natrag u hladovinu džungle, kao da se plaše da priđu bliže osnovi te neverovatne kule. Harman je shvatio da ništa ne raste na površini od najmanje četrdeset ari u podnožju kule, ništa osim niske, savršeno podšišane trave. Kao da je snaga same građevine držala džunglu podalje od sebe.

„To je sedam hiljada tona“, reče Arijel glasom mnogo muževnijim od svakog koji je prikaza biosfere ranije koristila. „Dva i po miliona zakivaka. Četiri hiljade trista jedanaest godina starosti – ili je makar original ovoga bio toliko star. Ima više od četrnaest hiljada ovih u Hotep-kanovom *eiffelbahnu*.“

„*Eiffelbahn...*“, ponovi Harman. „Ne znam...“

„Hodi“, odbrusi Arijel. Glas prikaze sada je bio moćno muževan, dubok, preteći, glas koji nije trpeo neposlušnost.

U podnožju jednog lučnog potpornja nalazio se nekakav kavez od kovanog gvožđa.

„Ulazi“, reče Arijel.

„Moram da znam...“

„Uđeš li, saznaćeš sve što treba da znaš“, reče vesnik biosfere. „Uključujući i to kako da se vratiš svojoj obožavanoj Adi. Ostaneš li tu, umrećeš.“

Harman kroči u kavez. Gvozdena rešetka kliznu i zatvori se. Zupčanici začandrljaše, metal zaškripa i kavez počeo da se diže po zakrivljenju, prateći niz kablova i metalnih šina.

„Zar ti ne ideš?“, doviknu Harman dole, da ga Arijel čuje.

Prikaza ne odgovori. Harmanov lift nastavi da se uspinje u kulu.